

İştə novruz! Yetişdi fəsli-bahar.  
Gəldi işrət zamanı, qardaşlar!  
Nə gözəl bayram... Ah, nə xoş fürsət!  
Sayılır əhli-zövqə bir nemət!..  
Böylə şad gün düşərmə bir də ələ?  
Keçirin beş gün ömrü ləzzət ilə.

Yalınız hanki evdə yas varsa,  
Bir onun borcudur ki, tutsun əza.  
Birinin ölsə qardaşı naçar,  
Qara bayram tutar... Bir adət var.  
Hər kimin yoxsa böylə bir üzri,  
Eyşü nuş eylesin o... yox zərəri.  
Gərçi “əlmömünün üxüvvə” demiş  
Əmri-peyğəmbəri hekayə imiş.  
Cümlə qardaş, — deyir Rəsuli-xuda,  
Hanki islamədir bu söz əcəba?

Bəlkə bir başqa xəlqədir bu xitab?  
Nəyə lazım, canım, sıxıntı, əzab.  
Bütün İranda, cümlə Balkanda,  
Çırpınır qardaşın qızıl qanda!  
İştə bir qətlgahə dönmüş yer!  
Məhv olan yüz deyil ki! Yüz mindir.  
Ana! Həmşirə! Ey nişanlı gəlin!  
Siz də əsla sıxılmayın, sevinin.  
Əzilib məhv olursa ailələr,  
Sizə aid deyil bu qəmli xəbər.  
Getsə iffət, kəsilsə əmcəklər,  
Sevinin!.. İstəməz düşüncə, kədər.

Bütün aləm dağılsa, od tutsa,  
Bizə lazımdır imdi zövqü səfa.  
Bir müsəlman ki, onda qeyrət var.  
Sevinir, kef edər, çalar, oynar.

Sevinin! Zurna, toy çalın, sevinin,  
Nə gözəl bayram! Of, gülün, sevinin!  
Dinə, namusa küsdünüzsə, gülün!  
Sevinin, həp gülün!.. Nə nəşəli gün?!